

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exercitia Spiritualia Ad Mentem Et Normam D. Ignatii

Conscripta & Adaptata Usui Personarum Ecclesiasticarum Pro sacra solitudine singulis annis ineunda, & in octo vel decem dies protrahenda

Maffei, Pietro Antonio

Augsburg ; Regensburg, 1740

VD18 80488137

Historia secunda Pro Meditatione secunda De fine vocationis ad statum Ecclesiasticum

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60293)

de immortalitate animæ, & futuræ vitæ præmiis, ac pœnis, hæc omnia inter fabulas, & commenta ad terrendam plebem simplicem conficta tamdiu numeravit, & hinc finem suum ultimum in fruitione bonorum caducorum hujus vitæ, præterquam nullam agnoscebat aliam, collocavit, donec, sed serò nimis, altiore magisterio, proprio, & irreparabili damno contrarium edoctus est.

Tu prudentiùs & cautiùs tracta tanti momenti negotium, & elige potiùs alienò, quàm propriò damno, & non cum Phrygibus sapere: cura, ne de illorum grege sis, qui laxatis cupiditatum, & perversorum animi affectuum habenis cæco impetu in omnis generis vitia proruunt, ac feruntur, ut meritò credi possit, eos Leontio non multùm absimiles exiguam, vel nullam adhibere fidem illis, quæ tibi in prima meditatione seriò perpendendæ propositæ fuerunt, æternis veritatibus, solidisque nostræ religionis fundamentis, imprimis te à Deo creatum, ut æternis alterius vitæ, non ut caducis hujus vitæ bonis fruaris.

Historia secunda.

Pro meditatione secunda de fine vocationis ad statum Ecclesiasticum.

SI omnes sacerdotes non ad alium collimarent scopum, non alium spectarent, quàm

quam illum, propter quem DEus illos præ aliis ad sublimem sacerdotii statum vocavit, & eiecit, nec ipsi, nec populi ipsorum curæ commissi tot subjacerent defectibus, & peccatis: sed quia non exiguus numerus eorum est, qui parùm solliciti de adimplenda vocatione sua, eos ad serviendum Deo longè præ aliis perfectiore modo obstringente, nec suam propriam, nec proximi salutem seriò curant, aut cordi habent; cùm tamen utrique pro viribus promovendæ se totos impendere, & superimpendere deberent; tot nascuntur, & irrepunt morum corruptelæ, tanta laxitas, tanta Divinarum rerum incuria, vilipensio, neglectus, ne dicam contemptus, non minùs in Ecclesiasticum, quàm sæcularem statum.

Ex his sufficiat nunc in testimonium & exemplum huc adducere parochum illum Hispanum cujusdam oppidi Diœcesis Cauriensis in Extremadura non procul distiti ab anne Alagona, ubi hic se in finibus Lusitaniæ Tago infundit.

Emerferat hic ad munus parochiale per improbum, quo studiorû tempore adhibito magnum sibi scientiarum variarum thesaurum comparaverat, laborem. Hinc dignitatem hanc Ecclesiasticam considerabat non ut beneficium sibi gratuito, cum annexo tamen onere in vinea Domini impigrè laborandi, ac sudandi, collatum, sed
ut

ut opus manuum suarum, ut fructum laborum suorum præcedentium, ut mercedem his, & partis per hos scientiis debitam, qua tanquam re sua liberè & pro lubitu uti, & frui posset, ut narrat Joannes Magnus *in suo theatro tit. 73. num 9.* & Carolus Bovius *parte tertia exemplorum exemplo 21.*

Hic itaque potiùs in id intentus, ut pasceretur à grege mercenarius, quàm ut pasceret gregem verus ac genuinus pastor, verbo Dei, Sacramentis, & exemplo, ultra modum, & limites præscriptos deditus venationi, quæ ipsi ferè totum tempus, officii sui functionibus, & sacratio-ribus curis debitum, sacrilegò furtò surripiebat, festa quadam die summo manè ex condicto, multis etiam ex suis oppidanis stipatus sociis, cum ingenti canum turba, venatum excurrerat, post reditum circa meridiem Sacris operaturus, & sonoris campani suos parochianos advocaturus. Enimverò bella, & fervens ad sacrificandum, Deoque immolandum in ara Divinum Agnum præparatio, cruentæ ferarum cædi subjungere incruentam DEI hominis immolationem.

Inter alias feras, quas venatici canes insecuti sunt, comparuit etiam fugitivus cuniculus non minima hispanicarum venationum pars, qui se imminente neci subtrahens, perniciosissimo cursu subterraneum suum

suum specum subiit. Advertit hoc venatorum coryphæus parochus, citatisque passibus insequitur: non evades jam, secum ingeminans, manus meas, simplex bestiola, tu credis te in tuto esse, te in tuo antro securum invenisse asylum, venatorum insidias, canum venaticorum furias, omne periculum effugisse, & non advertis, te temetipsum in casses induisse, in muscipulam incidisse; certè has manus meas non effugies: nec ultrà moratus, in foramen brachium dextrum immittit fugitivum cuniculum extracturus. Sed capiens captus est, nam tanta vi ejus dextra prehensa, & attracta fuit, ut nullo conatu illam expedire, & retrahere potuerit. Interea os foraminis sensim, magis ac magis se dilatabat: auxilium, inclamabat miser venator, auxilium; adeste socii, juvate; mea mihi manus eripitur, nullis amplius viribus dexteram meam recipere, & ex hoc foramine retrahere possum, quin momentis singulis, ut cernitis, profundius demergor; succurrite, opem ferte promptam, juvate.

Sed quis tantâ violentiâ attrahebat, & detrucebat miserum clericum venatorem? Non utique imbellis & imbecillus lepusculus, cuniculus: non lupo, non leo aliquis, quem arctus foraminis aditus non admittebat, & angustus antri sinus nullatenus capiebat, nec cuniculus tam ferocibus hospitibus in suo tenui cubili quietè, & ami-

cē cohabitare poterat. Sed quis dubitet, quin sub cuniculi specie latuerit lupus, & leo infernalis, quem S. Petrus describit: *Diabolus tanquam leo rugiens circuit quarens, quem devoret.* 1. Petr. c. 5. quin os & aditus illius antri, vel spelæi subterranei fuerit atri janua Ditis, & porta inferni os suum dilatantis ad deglutendum pinguem bolum, Parochum officii sui oblitum, suarum commoditatum, & cupiditatum unicè studiosum, incumbentis sibi curæ, gregem sibi concreditum sedulò pascendi, sacra, præsertim diebus festis suo tempore & loco administrandi, incurium: *dilatavit infernus animam suam.* Isa. c. 5.

Aduère tandem clamoribus pereuntis Parochi sui, exciti venationis socii, & comilitones, sed serò nimis, nam toto jam corpore in illud antrum, sive receptaculum demersus, absorptus, & sepultus erat: audiebantur tamen adhuc ejulantis, & lamentantis clamores; Virgo beatissima! Virgo Mater Guadalupensis, Mater Misericordiæ, iuva, succurre, miserere: hæc repetebat sine ulla interruptione, sine pausa: sensim tamen & paulatim decrescebat vox, ut fit, quando clamans semper magis, & remotius a nobis discedit; tandem omnino audiri desit.

Subinde in medium consulunt venationis socii de excogitando medio, quo Parocho suo succurri posset, Animosiores

(B)

cen-

censebant receptaculum illud ligonibus aperiendum, foramen dolabris excavandum, vectibus disjiciendum, donec ad fundum hujus latibuli penetraretur: alii timidiore hoc consilium tanquam plenum periculi rejiciebant, veriti, ne latens aliquod monstrum eruerent, quod subinde in ipsos sive liberatores, sive quietis suæ turbatores venenatam rabiem evomeret.

Vir inter ipsos autoritate, & prudentia primus litem diremit, gravibus adductis rationibus, quibus sententiam latibulum effodi cupientium, evertens, cum demonstrasset, nec instrumenta ad hoc efficiendum necessaria ad manus esse, deesse & tempus, quod satis longum requireret tantæ molis everfio, & disjectio; longius se domo abesse, unde sociam operam cum instrumentorum copia accersere liceret: festum & ad meridiem jam vergentem diem urgere, Ecclesiæ ut præcepto obtemperantes, Missæ intersint sacrificio, sub quo eò ardentius beatissimam Virginem de Guadalupe in vota vocare, ejusque opem pro Parocho implorare, & exorare possint.

Huic sententiæ mox accessere reliqui, quorum ex numero quidam subjunxit: factum bene: supplicium est, à Deo justè inflictum nostro Parocho, cui magis hactenus cordi fuit venari feras, quàm animas. Huic avulso non deficiet alius Pastor majore zelo, & pietate erga suas oviculas

dens; profectò, quicumque tandem succedet, facile melior, & præstantior erit prior.

Mox omnes simul ad proximum convolarunt templum, & sacrificio Missæ summo cum fervore interfuerunt, solo Parocho desiderato, qui tamen post aliquot iterum dierum spatium comparuit, sed foedum in modum deformatus, ambusto, fumoso, atro, macilento, torvo, terrificoque vultu, ut agrè à sociis, suisque domesticis ac consanguineis agnosceretur.

Interrogatus, ubi tandiu hæssisset, reposuit, seipsum hoc nescire; facile tamen colligi posse ex stigmatico, & derurpato vultu, se in inferno vel fuisse, vel non procul abfuisse; certè videbar mihi in mediis conflagrare flammis, tantus erat calor, qui me urebat: non cessabam iterum iterumque invocare beatissimam Virginem Guadalupæ propitiam, ejusque votis utique ardentissimis implorare auxilium, donec meis, & longè magis vestris pro me interim suscipibus emollita misericordiæ Mater me diabolico latibulo exemptum pristinae libertati restituit. Inde viâ rectâ, omni sublata morâ, ad Virginem Guadalupensem evolavi potius, quàm cucurri, debitas gratias benignissimæ liberatrici, quæ me ex ipso quodammodo inferno extraxerat, persolurus. Voluit tamen beatissima Virgo vultu meo perpetuò inhaerere foedos hos,

quoscernitis, characteres, qui & me & vos assidue commonefaciant, dies, quos Deus sibi, suoque cultui ac honori dedicatos voluit, non venationibus, non jocis, non vanis ineptiis, aut conversationibus, & confabulationibus terendos, multo minus lusibus, tripudiis, comotationibus comburendos, sed divinis Officiis, concionibus, Catecheticis instructionibus, longioribus orationibus, vel piorum lectioni librorum devote impendendos; Parochis autem indefesse allaborandum, suas ut conciones, catecheses &c. parent, captivique auditorum accommodent, cum fervore, & zelo perorent; debito & consueto tempore, cum decore & competente gravitate sacra administrent &c.

Hoc ipsum repetebat, & inculcabat saepius etiam e suggestu suis auditoribus. Longe tamen efficacius perorabant, & uberiores fructum pariebant signa illa terrifica, ejus vultui impressa, nunquam amplius, nec ipsa quidem morte, deleta, vel erasa; uberrimum vero fructum peperit mutata in melius vita, quam postea duxit, omnibus, quae in zeloso, vigilante, indefesso, ac vero Pastore desiderari possunt, virtutibus ornatam.

Posui tibi ob oculos sacerdotem sui officii, suae obligationis oblitum, suae vocationis incurium, in promovendo Dei cultu, & honore, in procuranda salute proximi

mi desidem, & supinè negligentem, & ideo à Deo punitum, ut discas & intelligas, dum à Deo ad sacerdotalem vel Ecclesiasticæ vitæ dignitatem vocatus & assumptus es, te non vocatum & assumptum fuisse ad vitam mollem, otiosam, voluptuosam, & deliciis deditam, qua in opinione fuisse Parochus ille videri potuit, qui delicioso rusculo ex creditibus Ecclesiasticis exstructo hanc in fronte epigraphen inscribi iussit: *Deus nobis hac otia fecit.* Sed vocatus es ad laborem, qui necessarius est, ut exercitiis, & functionibus suis Ecclesiasticis satisfacias. Si tuæ obligationis, & vocationis immemor, totum te effuderis in delicias, in nugas, in venationes, lusus, convivia, inutiles circumcursiones, & recreationes. Parochi cujus sinistram vivendi methodum tibi proposuimus, exemplo meritò tibi metuedum, ne eodem modo, vel longè etiam severius, quàm Parochus iste, à DEO puniaris.

Historia tertia.

Pro tertia meditatione de gravitate peccati mortalis.

AD finem hujus meditationis tibi ostensum est, etiam unius tantum gravis peccati reum, æternis inferni pœnis puniri. Hoc experti sunt, & hodie dum experiuntur